

РЕШЕНИЕ

№ 4969

гр. София, 27.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

**ЧЛЕНОВЕ: Силвия Житарска
Адриан Янев**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2658** по описа за **2021** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

5

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 14, ал.3 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба на З. Б. К., чрез адв. А. Д., срещу Решение № 188178/07.08.2017 г., допълнено с Решение № 175224 от 13.08.2020г., постановени по гр. д № 45264/2015г. по описа на Софийския районен съд, с което е отхвърлена жалба вх.№ПД-12-1542/17.07.2015 г. по описа на Общинска служба по земеделие - П., подадена от З. Б. К., срещу Решение № 2114/23.04.1998 г. на Поземлена Комисия [населено място] в частта по т.2 и т.3 относно прогласяване на неговата нищожност, с която е отказано да се възстанови нива в м. Арнаутско от 2,5 дка и нива в м. Арнаутско от 2,600 дка, и срещу Решение 229/23.04.2001 г. на ПК М., постановени по преписка по ЗСПЗЗ с вх. номер 199Б/92 г. на наследниците на Й. Н. Г. на землището на [населено място].

В касационната жалба се излага твърдение, че атакуваните решения са нищожни, недопустими и неправилни поради нарушение на съдопроизводствените правила. Сочи се, че с решение по протокол № 349 от 05.02.1993 г., поземлената комисия вече се е произнесла по заявените с пореден №3 и №4 имоти, които представляват

процесните два имота в м. Арнаутско, като с това решение е признато и определено правото на възстановяване правото на собственост с план за земеразделяне. Поради това жалбоподателят счита, че повторно постановеното по същия въпрос решение № 2114 от 23.04.1998 г. е нищожно. Излага се твърдение, че СРС е допуснал нарушение на материалния закон във връзка с чл. 14, ал. 7 от ЗСПЗЗ. Искане се отмяна на обжалваните решения, алтернативно да бъде обявена тяхната нищожност или да бъдат обезсилени като недопустими. Претендират се разноси по делото.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. И., който моли съдът да уважи жалбата по съображенията изложени в нея и да присъди разноси по делото.

Ответникът – Общинска служба по земеделие, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. В депозитен по делото писмен отговор, моли касационната жалба да бъде отхвърлена. Сочил, че решение № 2114 от 23.04.1998 г. не е нищожно, като жалбоподателят неправилно е определил значението на решение № 349 от 05.02.1993 г. на ПК община „Искър“ [населено място], в което административният орган не се е произнесъл относно индивидуализацията на процесните имоти, което впоследствие е направил с решението си от 23.04.1998 г. Поради изложеното именно с решението от 1998 г., а не с предходното такова се довършва процедурата по възстановяване. Счита се, че неоснователна е жалбата относно оспорването на стойността на обезщетението, тъй като в първоначалната жалба против Решение 229/23.04.2001 г. на ПК М. не е оспорена стойността на обезщетението.

Прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

След като се запознал с обжалваното съдебно решение, обсъдил наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност. Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна. От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

Съгласно представен Протокол № 349 от 05.02.1993 г., Поземлената комисия /ПК/ в [община] признава и определя за възстановяване правото на собственост върху земеделски земи с план за земеразделяне за изброени местности, вкл. за местността А..

С решение 2114/23.04.1998 г. на ПК [населено място] по заявление вх.№199Б/20.02.1992 г. на Й. Г. е отказано да се възстанови правото на собственост в съществуващи стари реални граници на следните имоти: нива от 2,4 дка, четвърта категория, находящ се в строителните граници на [населено място] в местността А., нива от 2,5 дка, четвърта категория, находящ се в землището на [населено място] в местността Арнаутско и нива от 2,6 дка, четвърта категория, находящ се в землището на [населено място] в местността Арнаутско.

С решение № 229/23.04.2001 г. на ПК М., на наследниците на Й. Г., е определено правото на обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху земеделски земи: 5,1 дка, IV категория, 0,200 дка, IV категория, за обезщетяване със

земя и/или поименни компесационни бонове.

С решение № 229/15.02.2006 г. наследниците на Й. Г. са обезщетени за 5.3 дка земеделска земя с 6106 броя поименни компесаторни бонове.

Съгласно удостоверение за наследници изх. №295/26.06.2013 г., издадено от Столична община, се установява, че Й. Г. е починала и оставила за наследници синовете си Б. К. и Т. К..

От правна страна СРС е приел, че решение 2114/23.04.1998 г. на ПК [населено място] е издадено от компетентен орган, в законоустановената форма и съдържа реквизитите на чл. 59, ал. 2 от АПК, поради което жалбата в тази част се явява неоснователна. Относно Решение № 229/23.04.2001 г. на ПК М., СРС е приел, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в законоустановената форма и съдържа реквизитите на чл. 59, ал. 2 от АПК. Изложени са мотиви, че видно от съдържанието на акта, не е определен начин на обезщетяване, а само стойността на дължимото обезщетение, поради което същото има за предмет само размера на дължимото на жалбоподателя обезщетение, но не и начина, по който ще бъдат обезщетение те, който следва да се определи след влизане в сила на решението относно размера на обезщетението. Първоинстанционният съд е изложил, че доколкото възможностите за обезщетяване със земя зависят от това, на какъв размер земя има право като обезщетение съответното лице и какви са площите на свободните земи за тази цел, следва предварително да се определи размера на дължимото обезщетение. Въз основа на разпоредбата на чл.19, ал.8 от ППЗСПЗЗ оспореното решение подлежи на обжалване само „по отношение на стойността на дължимото обезщетение”, но не и по отношение на начина на обезщетяване, въз основа на което СРС е приел, че подадената жалба се явява неоснователна.

С молба от 03.10.2017 г., подадена от жалбоподателя З. Б. К. е направено искане, постановеното Решение № 188178/07.08.2017 г. по гр.д. № 45264/2015 г. по описа на СРС, 48 състав да бъде допълнено, като съдът се произнесе по наведеното основание за нищожност на оспорения административен акт Решение № 2114 от 23.04.1998 г. на Поземлена комисия - [населено място].

Постановено е Решение № 175224 от 13.08.2020г., постановени от Софийския районен съд /СРС/, I гражданско отделение, 48 състав по гр.д № 45264/2015г., с което е молбата е оставена без уважение. СРС е приел, че съгласно чл.250, ал.1 ГПК страната може да поиска да бъде допълнено решението, ако съдът не се е произнесъл по цялото й искане, което в случая не е така, тъй като жалбата на З. К. по отношение на обжалваното Решение № 2114/23.04.1998 г. на Поземлена Комисия [населено място] е отхвърлена в частта по т.2 и т.3 относно прогласяване на неговата нищожност, както и по отношение на Решение 229/23.04.2001 г. на ПК М. относно неговата законосъобразност. Въз основа на изложеното първоинстанционният съд е приел, че се е произнесъл по цялото искане.

Настоящият съдебен намира, че постановеното оспорено съдебно решение е валидно, допустимо и частично правилно.

Съгласно чл. 14, ал. 1 ЗСПЗЗ Общинската служба по земеделие се произнася с решение за: т. 1 - възстановяване на правото на собственост върху земи в съществуващи или възстановими на терена стари реални граници; т. 2 - възстановяване на правото на собственост върху земеделски земи в нови реални граници с план за земеразделяне и т. 3 - признаване на правото на собственост при условията на [§ 4 - 4л](#) от ПЗР на ЗСПЗЗ.

Видно от Протокол № 349 от 05.02.1993 г. на Поземлената комисия /ПК/ в [община] е взето решение, с което на наследниците на Й. Н. Г. се признава и определя за възстановяване правото на собственост върху земеделски земи с план за земеразделяне за изброени местности, вкл. за местността А.. Това означава, че е постановено решение по смисъла на чл. 14, ал. 1, т. 2 ЗСПЗЗ, което е влезнало в сила. В същото съгласно изискванията на чл. 18ж, ал. 2 ППЗСПЗЗ са определени размерите, категориите и ако е известна, местността, в която са се намирали земеделските земи, на които има право заявителят.

С решение 2114/23.04.1998 г. на ПК [населено място] е отказано на наследниците на Й. Г. да се възстанови правото на собственост в съществуващи стари реални граници на следните имоти: нива от 2,4 дка, четвърта категория, находящ се в строителните граници на [населено място] в местността А., нива от 2,5 дка, четвърта категория, находящ се в землището на [населено място] в местността Арнаутско и нива от 2,6 дка, четвърта категория, находящ се в землището на [населено място] в местността Арнаутско. С решението е направен отказ за възстановяване на земи в стари съществуващи граници, каквато възможност дава чл. 14, ал. 1, т. 1 ЗСПЗЗ.

Противно на доводите на жалбоподателя, Решение 2114/23.04.1998 г. на ПК [населено място] не противоречи на Решение по протокол № 349 от 05.02.1993 г. на ПК в [община], поради което е неоснователно оплакването в жалбата. В чл. 14, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 3 ЗСПЗЗ са предвидени три възможности за възстановяване на земи: в стари реални граници (съществуващи или възстановими), в нови граници с план за земеразделяне и за случаите по [§ 4 - 4л](#) от ПЗР на ЗСПЗЗ. В тази връзка съгласно чл. 18, ал. 1 ППЗСПЗЗ общинската служба по земеделие определя териториите, в които се възстановяват на земите (т. 1. границите, върху които собствеността се възстановява по реда на [§ 4](#) от ПЗР на ЗСПЗЗ; т. 2. съществуващи на терена стари реални граници; т. 3. възстановими на терена стари реални граници и т. 4. нови реални граници с план за земеразделяне).

Вземането на решение за възстановяване по някоя от възможностите (в случая - в нови граници с план за земеразделяне) по чл. 14, ал. 1, т. 1, т. 2, т. 3 ЗСПЗЗ изключва останалите, тъй като е невъзможно едновременно възстановяване в стари и нови граници. Не така стоят нещата при направен отказ за възстановяване в стари реални граници, тъй като няма да противоречи на възстановяване земи в нови граници. В този смисъл са неоснователни доводи за наличието на влезнал в сила административен акт, който да противоречи на последващите административни актове - Решение 2114/23.04.1998 г. на ПК [населено място] и Решение 229/23.04.2001 г. на ПК М..

Не са правилни изводите на районния съд за неоснователност на жалбата срещу Решение № 229/23.04.2001 г. на ПК М., с което на наследниците на Й. Г., е определено правото на обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху земеделски земи: 5.1 дка, IV категория, 0,200 дка, IV категория, за обезщетяване със земя и/или поименни компенсационни бонове.

Решение № 229/23.04.2001 г. на ПК М. е постановено на основание чл. 19, ал. 8 ППЗСПЗЗ (съгласно протокол № 349 от 20.07.1998 г. е приложен коефициент за редукция по реда на чл. 19, ал. 6 ППЗСПЗЗ, в който документ се цитира, че собствеността е възстановена с решение по [чл. 18ж, ал. 2](#) от [ППЗСПЗЗ – в нови граници с план за земеразделяне](#)).

В настоящия случай е налице постановено предходно Решение по протокол № 349 от 05.02.1993 г. на ПК в [община], с което на наследниците на Й. Н. Г. се признава и

определя за възстановяване правото на собственост върху земеделски земи с план за земеразделяне. Това означава, че правоимащото лице следва да получи конкретен имот с изработването и одобряването на плана за земеразделяне, а при недостиг на земи – се обезщетяват със земи по чл. 19 ЗСПЗЗ (чл. 25, ал. 3 ППЗСПЗЗ), но при спазване на правилата в чл. 19 ППЗСПЗЗ (Обстоятелството, че с предходно решение е определена стойността на обезщетението не е пречка заявителят и наследниците на бившия собственик да бъдат обезщетени със земя от общинския поземлен фонд, в случай че има достатъчна площ).

В настоящия случай не са изяснени обстоятелства дали е налице недостиг на земя (да е намалял размерът на земеделските земи в границите на територията на плана за земеразделяне), което е предпоставка за определяне на коефициента по чл. 19, ал. 1 ППЗСПЗЗ, както и за постановяване по реда на чл. 19, ал. 6 ППЗСПЗЗ на протоколно решение от Общинската служба по земеделие, с което да определи размера на подлежащата на възстановяване земеделска земя. В тази връзка липсва протокол за установяване на обстоятелствата по реда на чл.19, ал.1 ППЗСПЗЗ и съответно определенният коефициент по реда на чл.19, ал. 2 ППЗСПЗЗ.

В случая са допуснато нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като не са изяснени горните обстоятелства, имащи значение за постановяване решение по чл. 19, ал. 8 ППЗСПЗЗ.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, Шестнадесети касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 188178/07.08.2017 г., допълнено с Решение № 175224 от 13.08.2020г., постановени по гр. д № 45264/2015г. по описа Софийския районен съд, в ЧАСТТА, с която е отхвърлена жалба вх.№ПД-12-1542/17.07.2015 г. по описа на Общинска служба по земеделие - П., подадена от З. Б. К., срещу Решение № 2114/23.04.1998 г. на Поземлена Комисия [населено място] в частта по т.2 и т.3 относно прогласяване на неговата нищожност, с която е отказано да се възстанови нива в м. Арнаутско от 2,5 дка и нива в м. Арнаутско от 2,600 дка, като противоречащо на Решение по протокол № 349 от 05.02.1993 г. на ПК в [община].

ОТМЕНЯ Решение № 188178/07.08.2017 г., постановено по гр. д № 45264/2015г. по описа Софийския районен съд, в ЧАСТТА, с която е отхвърлена жалба вх.№ПД-12-1542/17.07.2015 г. по описа на Общинска служба по земеделие - П., подадена от З. Б. К. срещу Решение 229/23.04.2001 г. на ПК М. и ВРЪЩА делото за ново разглеждане в тази част от друг състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

